

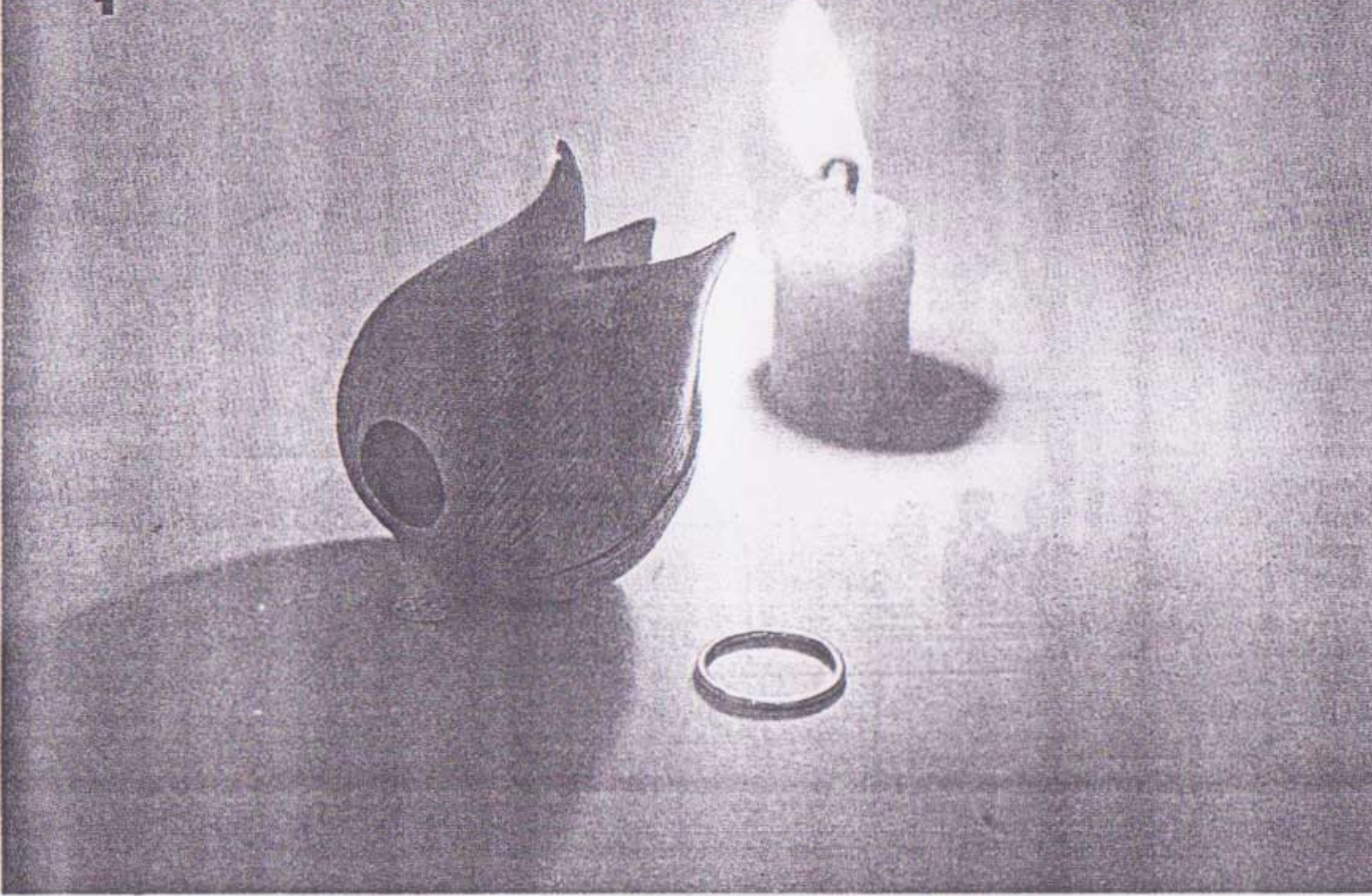
ถึ ภาวมถึงนิยามของคำว่า 'เครื่องประดับ' คำตอบที่ได้จากแต่ละคนคงจะแตกต่างกันออกไป บ้างก็ว่าเป็นสิ่งเสริมบารมีให้ผู้สวมใส่ เป็นหน้าตาทางสังคม รวมถึงการเป็นสิ่งปรุงแต่งเติมความงามให้กับร่างกาย แต่สำหรับ สุภาวี ศิรินคราภรณ์ คำตอบที่ได้ลงลึกถึงคุณค่าที่มากกว่าการเป็นแค่อินค้า หรือความสวยงามภายนอก

การสื่อถึงจิตใจของผู้สวมใส่ คือสิ่งที่สุภาวีเห็นว่าสำคัญที่สุดสำหรับปฏิภรณ์ชิ้นเล็กบนร่างกายมนุษย์และด้วยภาษาเฉพาะตัวของเครื่องประดับบวกกับสาระที่ใส่ลงไป เครื่องประดับของเธอมีความหมายในเชิงจิตใจแก่เด็กหูหนวก สุภาวีสนใจเรื่องเครื่องประดับมานาน เริ่มจากการเห็นคุณค่าที่แตกต่าง ทำให้เห็นว่าเครื่องเคลือบดินเผา ซึ่งเป็นสาขาที่เรียนในระดับปริญญาตรี สามารถใช้เป็นเครื่องประดับได้จนได้เรียนวิชาเลือกของอาจารย์เอนก สุวรรณภูงศ์ เครื่องประดับกลายเป็นศิลปะนิพนธ์ของเธอในท้ายที่สุด

หลังเรียนสำเร็จ สุภาวีเข้าฝึกงานในธุรกิจเครื่องประดับ ก่อนจะได้รับการคัดเลือกเพื่อรับทุนการศึกษาในระดับปริญญาโท-เอกที่ Royal College of Art, London สาขา Goldsmithing, Silversmithing, Metalwork and Jewellery

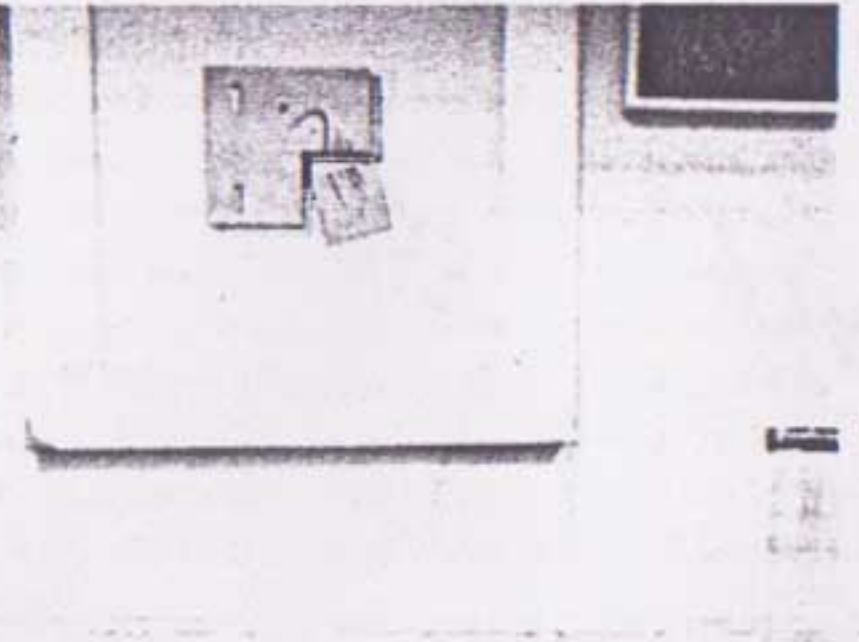
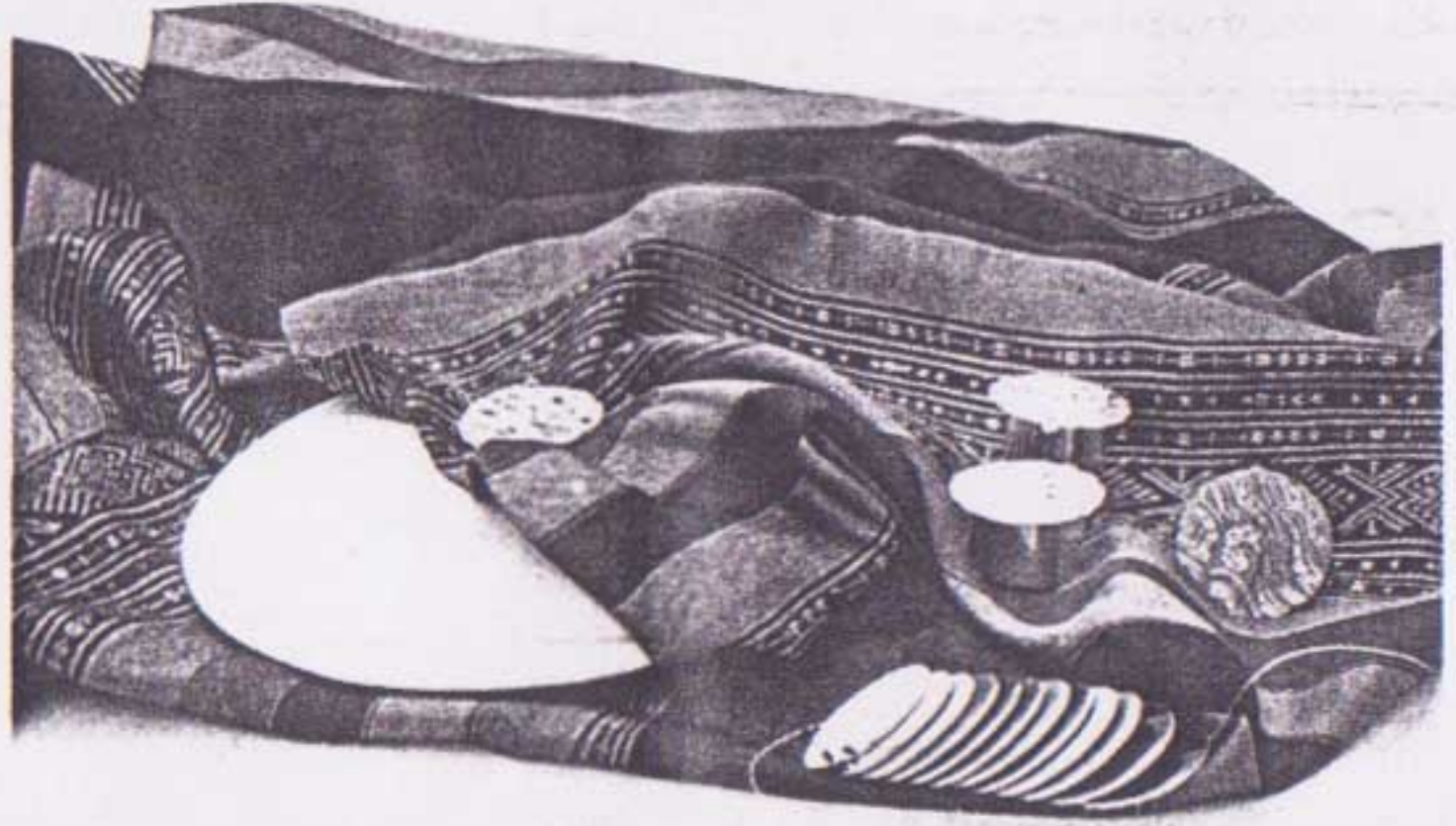
เมื่อได้สั่งสมและเรียนรู้คุณค่าที่ฝังลงไปของเครื่องประดับ สุภาวี ก็รู้สึกสนใจที่จะทำเครื่องประดับใจ ให้เป็นสิ่งสวยงามที่มีคุณค่าและพลังในการยกระดับจิตใจ จนมาเป็น หัวข้อวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาเอก ที่ Birmingham of Art and Design เรื่องเครื่องประดับยกระดับจิตของเด็กหูหนวก

พุทธศิลป์ประดับใจเด็กพิการ

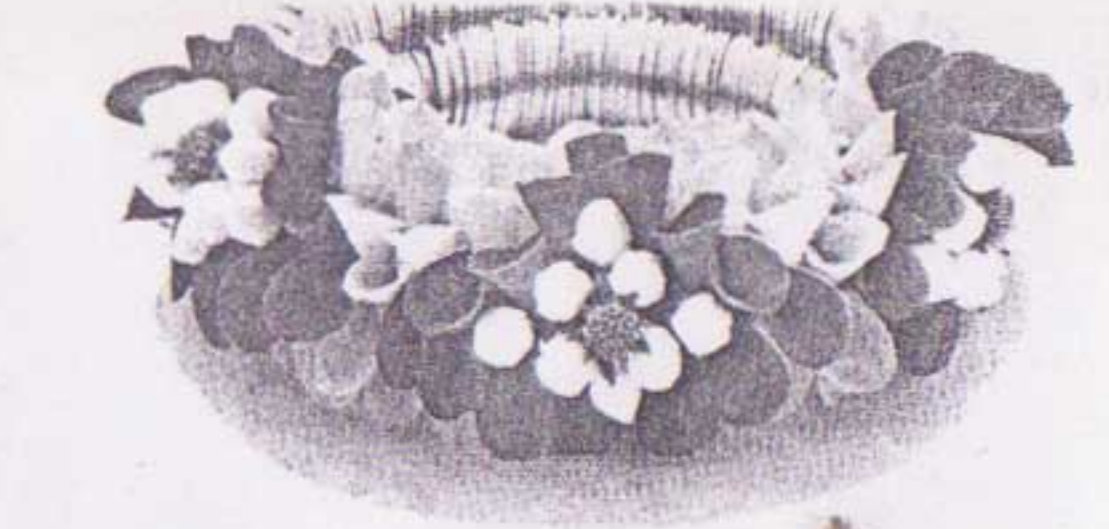

ภาพ : ญัตติ วรรณดี

สุภาวีเล่าถึงแรงบันดาลใจของงานชิ้นล่าสุดว่า มาจากคำบอกเล่าของเด็กหูบิ๊ด ที่มีภาษาทางธรรมชาติคือภาษามือและภาษาตา ทำให้เธอกคิดว่าเธอเองก็มีภาษาเครื่องประดับให้มีความหมายยิ่งใหญ่หากเทียบกับขนาดแต่ละชิ้นเพื่อเป็นการให้สาระและโอกาสที่ขาดหายไปจากการปิดกั้นทางสังคม และยังบอกด้วยว่า

กว่าจะออกมาเป็นงานทั้ง 8 ชิ้นสำหรับเด็กหูหนวกที่ได้เห็นกันในวันนี้ เธอต้องใช้ความพยายามกว่า 3 ปี ทั้งในการศึกษาหาข้อมูล ทดลอง และนำเสนอจนถึงกับทางมหาวิทยาลัย
สังฆกรรมทางพุทธศาสนาเป็นสาระที่

ถูกเลือกมาใช้ในเครื่องประดับของเธอ เพื่อตอบใจหยิ่งที่ว่า การทำวัตถุเพื่อยึดเหนี่ยวอาจเป็นการสร้างความล้มเหลวให้กับจิตใจหากเกิดการสูญหายโดยมรรค 8 ที่เธอเลือกจะทำหน้าที่เป็นเครื่องประดับที่ไร้ตัวตน เป็นเข็มกลัดที่กลัดลงในจิตใจเมื่อได้เก็บสาระทั้งหมดจากวัตถุชิ้นแล้ว

"การที่เราสร้างวัตถุตรงนี้เราไม่ได้ทำให้เขาเกิดกิเลส หรือโลภในวัตถุ แต่วัตถุจะเป็นประตูเบิกทางให้เขาเข้า

ไปรู้จักกับสาระข้างในมันก็คงเป็นเข็มกลัดที่กลัดลงในจิตใจเขา เราก็เลยมองว่าเป็นเครื่องประดับที่ไร้ตัวตนได้เลย เพราะถ้าวัน

นั้นหนา ลำเทียน รวมถึงการลอกภาษา มือเพื่อใช้ในการสื่อสารให้กับเธอ

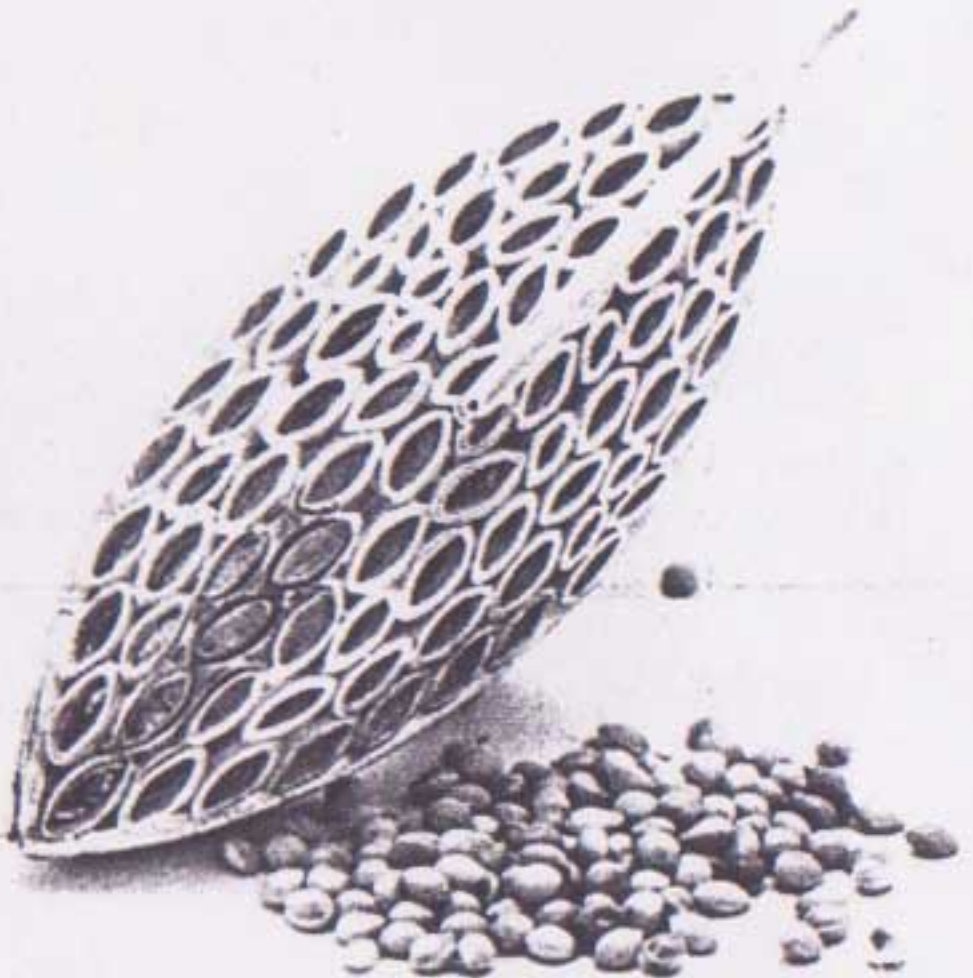
ศีล สมาธิ ปัญญา อันเป็นสาระสำคัญในมรรค 8 เป็นพุทธศิลป์ที่สมบูรณ์ในตัวเอง และมี ความง่ายเหมาะสมกับเด็กวัย ที่เธอเลือก ซึ่งเป็นวัยที่เริ่มมี

การก่อสร้าง ความแข็งแรงทางความคิด เพื่อให้เกิดความแข็งแกร่งทางจิตใจให้กับไม่อ่อนหัดทั้งหลาย รูปทรง สี สัมผัส การสัมผัสเหมือน กลิ่น และรส รวมถึงการประมวลกลุ่มภาษามือที่มีการใช้บ่อยที่สุด เป็นที่มาของเครื่องประดับ 8 ชิ้นที่มีภาษามือเป็นตัวกลาง และมีภาษามือเครื่องประดับเป็นตัวบอกกล่าวสาระที่มีให้รับเข้าไปประดับจิตใจของผู้ที่ได้สัมผัส

"การใช้งานทั้ง 8 ชิ้นจะไม่เหมือนกัน เพราะว่ามันมีการเริ่มต้นขั้นตอนการทำงานต่างกัน แต่ทั้งหมดมีการกระตุ้นด้วยรูป รส กลิ่น เสียง มีภาษามือเข้าไปเป็นตัวกลาง พร้อมทั้งมีภาษาเครื่องประดับก็คือไม่ว่าเราจะให้มันทำงานด้วยวิธีใดก่อน ก็ต้องออกแบบบางอย่างให้เขาใช้ภาษามือโดยปริยาย"

พุทธดี หาดิ ใช้ชีวิตดี พยายามดี แนวเนติ สติดี มงดี และคิดดี คือชื่อเรียกของเครื่องประดับแต่ละชิ้นที่มาจากภาษามือและจะแสดงภาษานั้นออกมาเมื่อเด็กน้อยได้สัมผัสกับวัตถุ

สายตาและท่าทางของเด็กๆ ที่แสดงออกว่ารับรู้และเข้าใจในสิ่งที่สุภาวีต้องการบอกกล่าว เป็นการเน้นย้ำความเป็นเครื่องประดับที่ไร้ตัวตนแม้วันหนึ่งเครื่องประดับนั้นอาจหายไป แต่สาระทั้งหมดที่ถูกถอดออกมาไว้ในใจ จะยังคงมีความหมายตราตรึงเป็นเครื่องประดับในใจดวงน้อยตลอดไป

หนึ่งเครื่องประดับหายไปแต่สาระเขาได้เอาภักดีไว้ในใจแล้ว"
เด็กหูหนวกอายุระหว่าง 7-15 ปี กว่า 300 คน ที่เชียงใหม่ และจากโรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ กรุงเทพฯ ซึ่งได้รับการประสานงานที่ดีจาก อาจารย์